

EL LLEGAT PERDUT

Era mitja tarda, i com sempre estava fent el meu passeig habitual. Caminava pel parc, mirava els coloms que picotejaven allà on trobaven menjar, la gent: adults, nens, vells que tornaven ja cap a casa. També, com el cel a poc a poc s'enfosquia. S'anunciava pluja, vaig pensar. Al cap d'una estona ja estava plovent a bots i barrals, i vaig córrer a refugiar-me sota el porxo d'una tenda. Vaig respirar alleujat, i vaig somriure. Com sempre m'havia tornat a deixar el paraigua. Vaig esperar una estona a què amainés la pluja. Però tot al contrari, continuava plovent i cada cop amb més força. Com que sabia que em quedaria una bona estona allà sota, em vaig fixar millor en la botiga on havia trobat resguard. Formava part dels baixos d'un edifici tortuós que el pas dels anys havia malmès. Tenia tot l'aspecte d'haver estat abandonat. Vaig passar la mà pel vidre brut de l'aparador, i vaig veure que es tractava d'una botiga d'antiguitats. Picat per la curiositat i en veure que la porta estava mig oberta, i vaig entrar.

Es tractava d'una gran estança il·luminada dèbilment per espelmes de cera. I tota ella plena d'altres estanteries, armaris, calaixos. On hi podies veure exposades tota mena de coses, fantàstiques, inquietants, curioses. Vaig recórrer una mica la botiga, tafanejant allà on podia. Pots amb coses que no es podien definir al seu interior, papers amb dibuixos curiosos i escrits amb lletres estraolàries, i coses que la gent havia venut per treure-se'les de sobre. Caminant embadalit vaig arribar fins al taulell. Es tractava d'una taula corcada, i a sobre plena de pols hi havia una caixa registradora d'aquelles que es feien servir abans. També hi vaig veure un timbre, tot empolsegat, i vaig decidir fer-lo sonar. Vaig esperar uns moments i de sobte va sortir un noi jove amb la pell pàl·lida i la mirada perduda. Anava vestit amb una armilla i una gorra plena de pols al cap, on quasi no hi quedaven cabells. Amb veu tremolosa, em va preguntar "que desitja?". Jo, encara observant-lo, li vaig dir: "portam l'objecte més antic que hi hagi en aquesta botiga". Va desaparèixer darrere del taulell, i quan em vaig girar vaig veure que un noi semblant al que m'havia atès m'esperava darrere meu. S'assemblaven molt tot hi que entre ells hi havia una lleu diferència. Devien ser germans, vaig pensar. Però d'on havia sortit? Així tan de sobte? Aquest, em va dir: "segueix-me si us plau". Vaig deixar enrere les meves

cavil·lacions i el vaig seguir.

Em va guiar fins a un racó fosc i fúnebre. Semblava que havien passat anys dençà que algú hi hagués posat els peus. Allà, sobre una tauleta, hi havia posada una caixa forta que el noi amb una estranya clau va obrir. D'allà va sortir una estatueta no més gran que la meva mà. Era de color verdós i tenia una curiosa forma de gos. El meu guia em va explicar que es tractava d'un amulet, amb la forma del déu egipci Anubis, el qual tenia cos de persona i cap de xacal. També em va afirmar que havia format part de l'aixovar amb què es va enterrar el faraó Tutankamon (el fill del faraó Akhenaton). Va afegir que la van descobrir els anglesos, que van profanar en la seva tomba. Que això Tutankamon no ho va perdonar mai, i que els va llançar una maledicció als exploradors i als objectes robats. Al cap d'uns anys els descobridors i col·laboradors van anar morint inexplicablement i de tota la col·lecció que no va ser cremada, només va quedar l'estatueta que ara m'embolicava en un farcellet. La famosa maledicció de Tutankamon, vaig pensar. Cada faraó tenia la seva. Quan vaig arribar a casa, la vaig desembolicar i la vaig col·locar amb la resta de tresors trobats, durant la meva llarga vida d'explorador. Ja que jo era l'únic que quedava d'aquell llegat. Del que vaig descobrir com a arqueòleg ja feia un bon parell d'anys amb els meus companys. Que sí, inexplicablement van morir.

Llavors érem joves. Érem un grup de quatre amics nascuts a Anglaterra. Ens ho passàvem molt bé junts. Rèiem i ploràvem junts. Però dins nostre i residia un fort esperit aventurer. Així que quan van començar a enviar expedicions arqueològiques a Egipte, nosaltres ens vam enrolar en una. La comandava el famós arqueòleg Howard Carter. Un gran egiptòleg anglès. Junt amb ell i altres col·laboradors, vam descobrir la mítica tomba de Tutankamon. El meu company, en va ser el descobridor, cavant havia descobert una mena de paret que s'endinsava dintre de la muntanya. Sorprenentment, la tomba havia estat construïda dintre d'una muntanya, per evitar que els saquejadors de tombes la profanessin. Però no es va poder salvar dels anglesos. La tomba, prou petita, contenia un sarcòfag amb les despulles del faraó i una sèrie d'objectes que constituïen l'aixovar d'en Tutankamon. Hi havia amulets (entre ells un del déu Anubis), objectes d'or i fins hi tot s'hi van trobar restes de menjar. Va ser un èxit molt celebrat. Però la festa no va durar gaire. El meu amic i company es va posar molt malalt i al cap de pocs dies va morir. Altres col·laboradors,

van tenir accidents, malalties... Això va durar fins que gran part de l'expedició, incloent-hi en Howard Carter va morir. Llavors va ser quan es va difondre el rumor de la maledicció de Tutankamon, que avui en dia encara es recorda. Quan vaig tornar a Anglaterra, em vaig prometre a mi mateix que no tornaria a trepitjar Egipte ni la Vall dels Reis. Em vaig jubilar i convertir en col·leccionista. Avui en dia encara recordo l'expedició: tant exitosa com desventurada.

Però bé, això va passar fa molt de temps, ja quasi no ho recordo. Em vaig mirar l'estatueta amb tristesa i, hi vaig veure reflectides les cares dels meus grans amics. M'ho vaig mirar bé i semblaven de veritat. Em vaig fregar els ulls i allà seguien. Em vaig adonar que sortien d'una esplendor estranya que emetia l'estatueta. Que estrany, vaig pensar. M'hi vaig acostar, i vaig veure com m'apropaven la mà. Vaig allargar la mà fins a gairebé tocar la dels meus amics. Llavors tot al meu voltant va desaparèixer: l'habitació, el terra, el sostre... Una llum enlluernadora em va envoltar. L'últim que vaig sentir va ser com l'estatueta queia a terra.

FI